

(прокурор, слідчий, поліція, суд), призначає через професійні організації адвокатів у якості захисників чи представників для надання юридичної допомоги та оплачує їхню роботу з коштів державного бюджету. Для адвокатів, котрі не мають клієнтури чи тих, які лиш вступили в адвокатську діяльність така робота є хорошою можливістю отримати дохід.

Та все ж в більшості країн використовується змішана модель надання безоплатної правової допомоги. Перед зацікавленими клієнтами постає можливість отримати миттєву консультацію, обрати для захисту своїх інтересів штатного юриста чи все ж надати перевагу адвокату в рамках системи *judicare*. [Вільчак Т. В. Системи безоплатної правової допомоги у країнах Європейського Союзу [Електронний ресурс] / Т. В. Вільчак. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://su0.ru/VQy1>.]

Проаналізувавши моделі правової допомоги, котрі розповсюджені закордоном та провівши паралелі з системою вітчизняної правової допомоги та українськими реаліями, можна вказати що Законом України «Про безоплатну правову допомогу» введено досить дієвий та ефективний механізм надання даної допомоги, але він все ж потребує вдосконалення. В першу чергу приведення у реальну відповідність вищезазначеного Закону із міжнародними стандартами. Також, доречною була б модернізація цієї системи у зв'язку з розвитком інформаційних технологій, наприклад, надання первинної правової допомоги колл-центром або режимі он-лайн. Введення страхування ризиків при наданні безоплатної правової допомоги. Здійснення просвітницької роботи серед населення, шляхом повідомлення про наявність у осіб можливості скористатися такою допомогою, розвиток програм самодопомоги громадян.

Савчинець М.О.

студентка 2-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

ЯК СТАТИ АДВОКАТОМ – У НАС ТА ЗАКОРДОНОМ

На сьогодні, серед усіх юридичних професій найбільш цікавою вважається професія адвоката. Це не дивно, бо адвокат доволі часто є для людей, які потрапили в біду, останньою надією. Для молоді ця професія надзвичайно приваблива тим, що вона дає можливість отримати унікальний досвід, який неможливо отримати на роботі в офісі: адвокату доводиться постійно спілкуватися з людьми, знайомитися з обставинами їх життя та розв'язувати найзаплутаніші справи. При цьому юридична професія дає можливість ефективно працювати, вдосконалюючи суспільне життя. В Україні склались такі обставини, що більшість людей не знають навіть своїх прав і свобод прописаних в конституції. Це і призвело до того, що професія адвоката стала дуже важливою. Проте стати адвокатом в Україні нелегко, адже кандидату потрібно, окрім юридичної освіти, зібрати всі необхідні документи, пройти іспит і стажування, а найголовнішим це отримати свідоцтво. (Парахіна Н. В. Стратегії розвитку адвокатури/ Н. В. Парахіна, Максименко, Панасенко., 2011. С. 390.)

Проте в багатьох країнах підхід до цього питання різний. В одних країнах стати адвокатом легше, ним навіть може стати людина, яка за фахом не є правознавцем, а в інших - важко.

У США для того, щоб стати адвокатом, потрібно скласти спеціальний іспит організації адвокатів того штату, в якому він бажає займатись адвокатською практикою. Цей іспит триває протягом чотирьох днів. Першого дня проводиться тест з етики. Другий – тест на знання законів, що діють на всій території США. Протягом решти днів перевіряється знання законодавства, що діє на території того штату, де збирається практикувати кандидат. Щодо Франції, то після проходження курсу навчання складається випускний іспит, після якого в разі успіху видається сертифікат. Іспит досить жорсткий – складається з усної та письмової частин. Письмова частина перевіряє навички складання юридичних документів. Щодо усної частини, то у ній перевіряється знання різних галузей права, відбувається усна співбесіда іноземною мовою, тією, яку вибрав кандидат, а також співбесіда із членами екзаменаційної комісії про виконання індивідуальної програми. (Нищенко І. І. Сучасна адвокатура / Ірина Ігорівна Нищенко. – Харків, 2012. С. 241.)

У Німеччині майбутньому адвокату необхідно пройти подвійну перевірку знань і навичок. По закінченню п'яти семестрів навчання здається перший державний іспит, для здачі якого надається дві спроби. Після здачі іспиту видається диплом державного університету Німеччини й можна працювати юридичним консультантом у певних фірмах, але лише в тих, які не спеціалізуються на юридичній проблематиці, наприклад, юристом у певних туристичних чи медичних фірмах. Другий іспит складається після проходження стажування. Даний іспит проводиться під егідою міністерства юстиції відповідної землі. Саме міністерство юстиції вирішує всі організаційні питання: розробляє програму, формує екзаменаційні питання й екзаменаційну комісію та інше. Важливим моментом є те, що другий іспит має на меті перевірити не теоретичні знання, а практичні навички кандидата, тому і проходить після завершення практики. За статистикою другий іспит здають близько 60-ти відсотків кандидатів. (Геращенко А. Де краще стати адвокатом? [Електронний ресурс] / Геращенко А. // газета «Цензор.НЕТ», – 2016.)

Що ж до Італії, то людина котра хоче займатись адвокатською діяльністю повинна скласти державний іспит, який складається з двох частин: письмової та усної. Письмова частина складається з трьох випробувань, підготовлених Міністерством Юстиції Італії: виклад мотивованого рішення по одному з двох питань в галузі цивільного права; виклад мотивованого рішення по одному з двох питань в галузі кримінального права; розробка та підготовка судового акта за запропонованим питанням в одній з областей права (цивільне, кримінальне або адміністративне).

Тільки після отримання позитивного результату з письмового іспиту, кандидата допускають до усної випробування. Перш за все буде проведено опитування з 5 предметів на вибір з наступних дисциплін: процесуальне право (обов'язкова дисципліна), конституційне право, цивільне право, комерційне право, трудове право, кримінальне право, адміністративне право, податкове право, цивільне процесуальне право, кримінально-процесуальне право, міжнародне приватне право, церковне право.

Потім кандидату задають кілька питань на знання прав і обов'язків адвоката.

Після здачі іспиту необхідно прийняти присягу перед судом і записатися до реєстру Адвокатської палати, і нарешті, людина може реалізуватись в цій професії.

Отже, аби стати адвокатом потрібно докласти немало зусиль, неважливо в якій країні чи на якому континенті. Сам процес аби стати адвокатом в Україні міняється та буде ще змінюватись багато разів. На мою думку, нам потрібно перейняти досвід інших держав у цьому питанні. Також логічніше було б спочатку кандидату проходити стажування, а потім складати іспит.

Проте, одне залишиться незмінним це серйозність цієї професії, її соціальна значимість. Тому, і призначення всіх випробувань має полягати у відсіюванні людей, які не спроможні бути адвокатами. Все ж всі ці етапи вони досить схожі між собою в усіх країнах, тому залишається лиш перейняти позитивний досвід, щодо цього питання, однієї держави в іншій.

Селих Є.М.

*студент 2-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЮВЕНАЛЬНА АДВОКАТУРА: НАЦІОНАЛЬНИЙ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД

На сьогодні становище неповнолітніх в Україні викликає цілком обґрунтоване занепокоєння, адже порушення прав саме цієї категорії населення постало надзвичайно гостро в останні роки та вимагає визначення нових підходів до захисту їх прав у суді. Загальновідомим фактом є те, що у нашій державі до сьогоднішнього дня не створено підвалин ювенальної юстиції, зокрема, спеціалізованої ювенальної адвокатури, яка б дозволила залучити до вирішення окремих категорій справ найбільш висококваліфікованих фахівців, що призвело б до підвищення якості правосуддя у справах з участю неповнолітніх. Проте все ж таки можна сказати, що кроки на шляху становлення даного інституту уже зроблені. І саме тому розгляду питань про український та світовий досвід в організації ювенальної адвокатури була і присвячена наша робота.